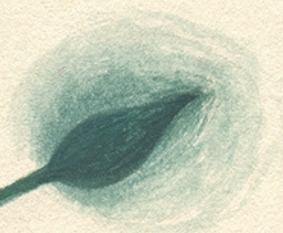

més
LLIBRES

QUI NO FA LA FESTA

Paco Esteve i Beneito

QUANT DE TEMPS

L'última vegada que el Girolamo havia vist el Pietr va ser una tarda d'hivern que va haver d'anar a Zidade per unes coses de la feina. Va recordar que el Pietr tornava a viure a la ciutat i li va telefonar per veure's i fer un cafè abans que obrissin les botigues. Van estar xerrant tan a gust que el Pietr va preguntar al Girolamo si tenia gaire feina, i ell li va contestar que només havia de recollir una màquina que havia dut a arreglar i després volia aprofitar el viatge i passar a buscar una comanda en una distribuïdora de cosmètics, que li sortia més a compte arreplegar en persona que no que li enviessin a la perruqueria. I el Pietr li va dir, T'hi acompanyo i així després fem una birra pel centre, si et va bé. I és clar que em va bé, home, va dir el Girolamo.

Això van fer, i després van vagarejar pels carrerons del centre tot fent un petit remember. Perquè el Girolamo i el Pietr havien sigut molt amics uns anys enrere, i d'aquella època conservaven records molt grats per compartir, i també molts records per recordar-se mútuament, perquè com sol passar un recorda unes aventures que l'altre no, i tot sovint és molt agradable, encara que no sempre, rememorar coses que un pensava que havia oblidat, i més si són aventures de joventut. En aquest cas era sobretot el Girolamo qui més coses tenia per recordar al Pietr, coses del temps de la universitat i especialment de

les peripècies que havien corregut plegats a bord d'aquella nau espacial que en realitat era un grup de música que es feia dir Le Désir i que durant uns anys havia gaudit d'un considerable grau de celebritat, almenys pels ambients undergrounds de Zidade i rodalia.

Aquella tarda l'important no va ser tant recordar com posar-se al dia de com els anava la vida i què feien, què buscaven ara, i el Girolamo deia que ja no buscava res, que estava content amb la vida que duia al seu poble de l'extraradi, treballant a la perruqueria. Deia també que es duia bé amb la sòcia, l'Hélène, una amiga de tota la vida, i deia que li agradava xerrar amb les clientes i amb els clients, i també li agradava viure a prop dels pares i dels germans i anar a tot arreu amb bici, tret de quan anava amb metro a la ciutat, que per cert ara cada vegada hi anava més de tant en tant. I quan feia bon temps sortia a fer una volta amb la bici, i cada dia feia el cafè al Miradoiro, on s'aplegava amb la colla. Que seguia sense parella, que cada cert temps tenia rotllets que li duraven més o menys, que estava content de romandre solter i que valorava molt positivament la seva fadrinesa. Que ja tenia edat de ser un home madur, però que no li importava gens ni mica això de no ser un pare de família i massa bé, què vols que et digui.

El Pietr, per la seva banda, va explicar que després de voltar pel món havia tornat al born i ara feia de traductor freelance, que la veritat és que era xungo, però que hi sobrevivia. Que ara s'estava en un estudi humit d'un barri antic i feia feina per internet. I que a ell el que de

veritat li agradaria seria dedicar-se professionalment a escriure, com sempre, però aquesta vegada de debò. Que havia editat un parell de cosetes i havia guanyat algun premi de comarques, i també escrivia articles en una revista electrònica, però que amb això no en tenia prou, i que somiava escriure una bona novel·la o un bon aplec de contes que el fessin guanyar un concurs literari de més volada i així anar a poc a poc emancipant-se de la feina assalariada i viure com a escriptor. El Girolamo, que sempre havia tocat de peus a terra, sabia que això era difícil, més encara amb el tarannà asocial del Pietr, perquè sabia que per triomfar t'has de saber moure en societat i trucar a portes, i no tenir-hi fàstic i saber fer el paper, i no semblava que el Pietr n'hagués après últimament. En definitiva, el Girolamo pensava que el seu amic estava una mica flipat, però no l'hi va dir. Aquell dia van anar al Nowhere, on havien tocat alguna volta amb el grup, i xerraren una estona amb el cambrer, que encara era el Vladimir, el germà gran d'un company de la facultat, i encara es recordava d'ells. Perquè, en general, qui havia conegut Le Désir se'n recordava.

Després d'un entrepà en una hamburgueseria dels vells temps van anar a un altre bar mític, el Johnny Be-bop, que quan eren joves no els havia agradat per massa sofisticat i ara el trobaven adequat en la justa mesura per seguir xerrant. I allà el Girolamo va posar al dia el Pietr de les vides dels altres integrants de Le Désir. La Suzanne es deixava caure de tant en tant (molt de tant en tant, en realitat) per la perruqueria, i es feia tallar les

puntes o arreglar-se un poc això d'aquí, i conversaven una estona. Que seguia a la universitat. El Pietr va dir que l'havia trobat no feia gaire a l'FNAC i havien estat conversant una bona estona. I el Girolamo també va dir que Sajolida estava molt guapa, que el João i la Sarah havien treballat de valent en el mas i que començava a estar en condicions. Que n'havien renovat per complet la part més ruïnosa, que l'havien condicionat per al turisme rural i l'havien decorat molt rústica, que ara la llogaven per caps de setmana, per dies solts o per setmanes senceres a l'estiu, feien els àpats als inquilins i els proposaven excursions per la vall, i així es treien uns dinerets per seguir restaurant el mas.

Abans que el Girolamo agafés l'últim metro, es van acomiadar amb una abraçada.

[GIROLAMO]: Podríem anar a Sajolida, un dia que et vagi bé.

El Pietr va pensar en quan li aniria millor fer una retrobada amb els del grup. Havia anat a Sajolida feia més de dos estius, una vegada que per casualitat s'havia trobat el João en un concert. Llavors el mas estava bé, hi havien treballat molt, tot i que tenien aturades les reformes per manca de pressupost, perquè el João i la Sarah no es volien hipotecar i s'estimaven més anar fent segons tinguessin calés. Ben mirat, al Pietr també li feia una certa il·lusió tornar a veure els vells amics.

[PIETR]: Sí, no estaria malament retrobar-nos tots plegats.